

ГОРДЪН ДИКСЪН ВОЙНИКЪТ

Част 0 от „Дорсай (разкази)“

Превод от английски: Красномир Крачунов, 1994

chitanka.info

Поради задръстване на Лонг Айлендския космодрум приземяването на звездолета от Фрайланд закъсняваше. До оградата около пустото бетонно поле стояха двама полицейски офицери. Вдигнатите яки на шлиферите им не ги защитаваха добре от дъжда, а до покрив бе така далеко. Скоро капките се превърнаха в снежинки и над пистата се понесоха бели вълни. И в това студено тесто се спускаше космически кораб.

— Приземиха се — лейтенантът от Манхатънската полиция Тайбърн не изглеждаше прекалено зарадван.

— Изглежда, най-добре е аз да говоря с него.

— Разбира се, че това си е твоя работа — Брийгън, офицер от охраната на космодрума, се разсмя. — Аз просто представлявам администрацията. Посрещам го на своя територия, представям тиго и „довиждане“. Честно казано, не ми е ясно, защо толкова се вълнувате. Да го вземат дяволите този Кенебък, неговите милиони и бандити. И какво ще ви стане, ако пристигащият боец го убия? Ще живеете спокойно.

— Е, там е работата, кой кого ще пречука. Кенебък не е агънце — загрижено каза Тайбърн. — Ние ще се постареем, въобще да не допуснем убийства.

Огромният като планина кораб се извисяваше в средата на площадката за кацане. В борда му се отвори люк и от него изпълзя стълбата за пътници. В тълпата на слизащите двамата офицери веднага забелязаха нужния им човек.

— Ама че грамада — изтърси Брийгън и погледна така Тийбърн, сякаш търсеше помощ от него.

— Професионалистите от Дорсай се много високи — Тайбърн трепереше от студ и непрекъснато свиваше рамената си. — Там по генетичен път са създали кастата на войниците.

— Че са високи, бях слушал — Брийгън почти се оправдаваше. — Но този изглежда направо великан.

Първите пътници вече влизаха в сградата на космодрума и офицерите забързаха към невъзмутимия дорсаец. Приблжиха се достатъчно и започнаха да го разглеждат с нескривано любопитство. Боецът беше облечен цивилно, но маниерите и на тези дрехи придаваха вид на униформа. Тайбърн не веднъж се бе срещал с

дорсайски бойци и винаги бе забелязвал сходството помежду им — нищо чудно като следствие на генетически въздействия.

Но този не приличаше на останалите. Сякаш не беше обикновен жив човек, а само войник, роден единствено за сражения. Полицията бе получила анкетните му данни. Роден бе на Форели на Дорсай. Имаше брат близнак. В забележките бе казано, че брата е уравновесен и общителен, а самият Ян е затворен и намръщен.

Приближаващият се офицер напълно съответствуваше на дадената характеристика.

Тайбърн се сети за стария дорсайски виц. Казваха, че ако жителите му биха искали да воюват, не би им се противопоставил и съюз от всичките тринадесет свята заедно. Сам той никога не беше се замислял, но човекът идващ срещу него го накара да усети разликата между Земята и Дорсай. Там животът и смъртта се подчиняват на други закони.

Тайбърн престана да си мори главата. Войник като войник, просто истински професионалист, зауспокоява се той.

Ян се изравни с тях и офицерите тръгнаха насреща му.

— Господин командущ Ян Грейм? — заговори Брийгън. — Аз съм Кай Брийгън от полицията на космодрума, а това е Уолтър Тайбърн от полицията на Манхатън. Ще ни отделите ли няколко минути за разговор?

Ян Грейм кимна сухо и ясно се забележа, че това никак не го вълнува. Той спокойно тръгна след полицаите, като леко забавяше крачка, да не ги кара да тичат. Заобиколиха зданието на космодрума и наближиха незабележима метална врата с надпис „ВХОД ЗА ВЪНШНИ ЛИЦА ЗАБРАНЕН“. Служебният асансьор ги изкачи нагоре. Целият им път премина мълчаливо.

Дорсаецът седеше в креслото и безразлично разглеждаше съпровождащите го полицаи. А Тайбърн не сваляше очи от яките масивни ръце на боеца, които неподвижно лежаха на дръжките. Те бяха дори по-красноречиви от затвореното и каменно лице.

— Господин командущ — Тайбърн най-после се реши да заговори, — ние получихме сведения, че вие идвате на Земята за среща с един човек. Истина ли е?

— Трябва да посетя един роднина на загинал мой офицер — отвърна Ян и гласът му бе по-жив от лицето, макар и на него да не

стигаше изразителност.

Усещаше се, че е свикнал повече да крие, отколкото да показва чувствата си. Тайбърн помисли, че с този човек ще си има неприятности.

— Това Джеймс Кенебък ли е?

— Може би той — отвърна Ян. — В армията си имах лейтенант на име Байън Кенебък. Загина преди три месеца. Джеймс Кенебък е по-големия му брат.

— И вие правите визити на всички семейства на загиналите ви офицери? — с недоверие запита Тайбърн.

— Това е мой дълг. Особено когато са загинали на бойния си пост.

— Разбирам — Тайбърн се почувствува неловко и смени темата на разговора. — Оръжие, разбира се, не носите, нали?

— Не — отвърна със същата невъзмутимост Ян.

— Разбирам. А и не е чак толкова важно — Тайбърн отново се вгледа в тежките, но спокойни ръце. — Аз мисля, че вие сам по себе си сте много опасно и смъртоносно оръжие. Сигурно знаете, че при нас в полицията се регистрират всички професионални боксьори и каратисти, а?

Ян кимна.

Тайбърн облиза сухите си устни и усети, че започва да се ядосва. Дявол да я вземе тази работа! Плюя на Кенебък и милионите му! Нима си струва да си трепя нервите заради това?

— Добре шефе. Нека говорим откровено. Полицията на Северна Фрайландия ни съобщи, че вие обвинявате в смъртта на офицера си неговия брат Джеймс Кенебък.

Ян мълчаливо слушаше и често стрелкаше с очи събеседника си.

— Ние бихме искали да изслушаме вашите съображения — Тайбърн повиши глас.

Дорсаецът продължи да мълчи и възникна напрегната тишина.

— Лейтенант Байън Кенебък — раздаде се спокойният глас на Ян — беше командир на отряд от тридесет и шест войника. Без да се съобрази достатъчно добре с положението, той ги вкара в обкръжение. Успяха да се измъкнат и доберат до своите само петима: той и четири войника. За това бе даден на трибунала. Обвинението гласеше: безотговорност и необмислени действия, довели до смъртта на голяма

част от подчинените му. Четиримата оцелели дадоха показания против него. Нали ви е известен Кодекса на Честта на Наемника? Съгласно него Брайън Кенебък бе осъден на разстрел.

Ян беше така спокоен и убедителен, че слушателите му нямаше какво повече да кажат. Дългата звъняща пауза накара Тайбърн да действа.

— Не ми е ясно, с какво е забъркан Джеймс Кенебък. Байън се е отличил при вас и е наказан според законите. И ако трябва да се обвинява някого в тази смърт, то това сте по-скоро вие и вашето командване. Вие обвинявате човека, който не е бил наблизо. Джеймс Кенебък не е напуснал Земята.

— Вие знаете — поясни Ян, — че Брайън е негов брат.

С леден натиск прозвуча в тишината това твърдение. Тайбърн имаше усещането, че някой му стиска пръстите. Той набра въздух в гърдите си и заговори, сякаш се намираше на доклад при началството:

— Командире, ние, разбира се, едва ли ще ви разберем. Вие, дорсайците, сте по природа бойци, а ние само граждани на Земята. Но аз съм полицай в Манхатън и отговарям за спокойствието и безопасността на това място. Джеймс Кенебък живее тук и следователно аз отговарям за неговата безопасност.

Тайбърн изведнъж почувствува, че избягва погледа на Ян и това го накара макар и с усилие да се взре право в очите му. Той беше все така спокоен.

— Трябва да ви предупредя, че ни е известно за плановете ви. От напълно достоверни източници сме уведомени, че сте решили да отмъстите за смъртта на офицера Брайън Кенебък, като убиете неговия брат Джеймс Кенебък. Информацията е неофициална и затова не може да ви задържим, докато спазвате нашите закони. Тук, командире, е Земята, а не воюващата покрайнина.

Тайбърн млъкна и зачака Ян по някакъв начин да отговори, но последният продължаваше невъзмутимо да мълчи.

— Нито Кодекса на Честта на Наемника, нито законите на пограничните планети имат тук някаква юридическа сила. Тук има свои закони и те изключват правото на частен съд. Колкото и човек да е виновен, докато съдът не се произнесе по делото, никой няма право да го докосне с пръст. Дали ви харесва или не, но нещата са такива.

Полицаят отново срещна очите на госта си. Отново същото спокойствие. Той въздъхна и продължи:

— Възможно е, твърдо да сте решили да убиете Кенебък, но не мисля, че си заслужава. Тогава аз ще съм безсилен.

Той отново замълча, давайки възможност на Ян да отговори, но офицерът продължаваше да мълчи невъзмутимо.

— Разбирам, че вие можете просто да се приближите до Кенебък и да го убиете с голи ръце, и никой няма да успее да ви спре. Но ви предупреждавам, че в този случай веднага ще ви арестувам. И нито аз, нито съда, ще се съмняваме във виновността ви. Запомнете, командире, на Земята убийството е такова престъпление, което не остава безнаказано!

— Напълно ви разбирам — каза Ян.

— Слава богу! — Тайбърн най-после чу неговия глас и се почувствува по-уверен. — Вие, като всеки професионалист, сте трезвомислещ човек. Смятам, че дорсайците избягват смъртния риск. А убийството на Кенебък е безусловно такъв риск. Разбирайте го, както си искате.

Ян погледна така полицая, сякаш питаше, кога ще свърши най-после досадната си проповед.

— Още миг! — на Тайбърн съвсем не му беше леко. Всичко, което каза до сега беше обмислил грижливо предварително, но казано честно, не вярваше, че ще окаже някакво въздействие на дорсаеца.

— Командире, вие сте военен човек и следователно реалист. Би трябвало да разбирате, че всичко, което знаете и умеете, тук на Земята е безсмислено? И ако няма кой да ви помогне, дали ще бъдете безпомощен? А Кенебък притежава всичко! И най-важното — парите! Никак не са м малко. Познава хора от всички слоеве на земното общество да самото му дъно. Тук е роден и израснал, ту е сред свои, знае го добре и умее да го използва.

Тайбърн отново изгледа внимателно събеседника си, като решаваше, дали си струва да продължава.

— Надявам се, че сте ме разбрали. Тук на Земята вие можете просто да изчезнете и никой няма да докаже, че за това е виновен Кенебък. А ако нещо стане с него, трибунала ви е сигурен. Така че, обмислете както следва бъдещите си действия.

Ян продължаваше да гледа невъзмутимо. Нито една мисъл, нито едно чувство не се отразиха на спокойното му лице. Дори и да бе приел предупреждението, това не се забеляза.

— Благодаря ви — Ян се държеше строго в официалните рамки. — Ако сте свършили, то аз отивам да се настанявам.

— Това е всичко, командире — Тайбърн така и не разбра, какво от казаното бе възприел събеседника му.

Щом вратата се затвори след дорсаеца, Тайбърн се облегна на креслото и затвори очи, като се постара да се освободи от чувството за унижение.

И Брийгън не се чувствуваше по-добре.

* * *

Дорсаецът излезе от сградата, взе такси и каза да го закарат в хотел „Джон Адамс“. Там го настаниха в стая от крилото за пришълци и като влезе в нея веднага запита информацията, къде се намира Джеймс Кенебък. Отвърнаха му, че последният обитава същия хотел, но в частта за постоянни жители на планетата.

Ян изпрати визитката си на Кенебък с молба за среща и поръча да му донесат закуска. После се захвана да подрежда багажа си. Сигналът на пневмопощата го завари точно, когато изваждаше малка запечатана кутийка. От цепнатината в таблото бе изпаднала собствената му визитка, а на обратната ѝ страна бе написано: „Идвайте веднага! К.“

В същото това време Тайбърн се намиреше в стаята над номера на Кенебък и наблюдаваше апаратурата за следене на дорсаеца. Колкото и да се чувствуваше безсилен, сега не беше време да се сърди, а следваше да се съсредоточи на идващата информация. По закон нямаше засега право да се намесва. Той видя, как Ян премина по коридора постлан с мек килим и се качи на асансьора само за един етаж.

Дорсаецът се задържа за миг пред здравата стъклена врата, която разделяше помещенията за пришълци и постоянни жители. Там той пъкна картичката си с поканата на Кенебък под монитора на електронната охраната. С тихо съскане вратата се разтвори и гостът

бързо закрачи към асансьора. От него излезе на тридесетия етаж и се оказа в хол, където го чакаха трима яки и навъсени мъже (един от тях с тежка издадена напред челюст бе дори по-висок от Ян), опитни и дяволски опасни.

Тайбърн веднага позна в тях стари познати от полицейската картотека. Това бяха асове на подземния свят. Сигурно, Кенебък ги бе наел, когато бе научил за идването на неканения гост. От пръв поглед се виждаше, че не веднъж са прекарвали времето си зад решетките на затвора. Зли кучета на синджир, истински издънки на Ню Йоркското дъно. И с първата си крачка Ян се оказа сред тях. За миг спря. А после започна нещо странно. И тримата сякаш се вкамениха. Тайбърн бе видял, че се канят да обискират пришълеца, но нещо ги спря така убедително, сякаш ги парализира. Нещо се измени в обстановката и те го подушиха. Усещаше го и Тайбърн, макар да виждаше ставащото само по телевизора, на не разбираше защо. И едва след няколко секунди съзнанието му заработи.

Беше се изменил Ян. Не мърдаше и изглеждаше търпеливец, който изкачва, също като в бюрото на космодрума. Той беше такъв и преди да напусне асансьора и да се окаже в компанията на трите горили. Но беше готов и очакваше какво ще направят. Тайбърн мигновено задря: всеки, който докосне дорсаеца, ще бъде мъртъв. Едно движение на смъртоносната ръка ще е напълно достатъчно. Полицаят за първи път бе свидетел на влиянието на силата на професионалист от Дорсай, сила така явна, че не се нуждаеше от произнасяне на думи. Видът на Ян бе самата заплаха. И ако него го заобикаляше глутница песове, то той бе истински вълк. И разликата бе очевидна. Губят ли, кучетата бягат от бойното поле или се предават, докато вълкът побеждава или умира.

Когато стана ясно, че никой от посрещачите не изпитва желание да се запознае с него по-близо, дорсаецът направи следващата си крачка. Мина спокойно край горилите, без да ги докосне, приближи се до вътрешната врата, натисна дръжката и влезе. Оказа се в салон с огромен прозорец, по който биеше дъжд. Помещението приличаше повече на гимнастически салон и бе пълно с хора. Дамите бяха облечени в бални рокли, а мъжете — строго парадно. Някои държаха в ръцете си пълни чаши. Въздухът бе просмукан с тютюнев дим, козметични и алкохолни миризми.

Сякаш никой не обърна внимание на новодошлия, но той усети, че го наблюдават старателно. Ян мина през целия салон и се спря пред прозореца, където седеше много висок, с атлетическо телосложение и белокоос мъж, който изглеждаше прекрасно. Но при приближаването на неканения гост направо се изуми.

— Грейм? — запита той нервно и гласът му бе странен и някак си неуверен. Усещаше се нещо жаргонно и в края на думата премина във фалцета на капризно дете. — А какво стана с моите хора — домакинът премина в шеговит тон, — случайно да не си ги глътнал?

— Нима е толкова важно — отчетливо произнесе Ян. — Нали ти си Джейм Кенебък? Приличате на брат си.

Кенебък погледна дорсаеца в очите.

— Извинявай за миг — той остави чашата си на услужливо поставения поднос и като разбута тълпата в хола, плътно затвори след себе си вратата. В настъпилата внезапно тишина отчетливо се чу гръмкият му сърдит глас. Върна се в стаята почервенял от злоба и заговори на Ян: — Те трябваше да те посрещнат и да ми докладват. — Той замълча и зачака обяснението на дорсаеца, но последният само мълчаливо го разглеждаше. И под този поглед Кенебък още повече се изчерви. — Е — реши се той накрая, — май те е изпратил Брайън? Какво ще ми кажеш за него? — и преди Ян да отговори, добави: — Зная, че е убит. Не си струваше да идваш с такова съобщение. Макар да ми е приятно да чуя, че той е бил личен момък, смел и дързък, е, помолил е да не му завързват очите преди разстрела и... въобще такива неща...

— Не — поклати глава Ян, — той не беше герой.

Кенебък някак си рязко се дръпна назад.

— И ти идваш от майната си, да ми кажеш това? Мислех, че сте били приятели...

— Аз не го обичах — все така спокойно обясни Ян.

Домакинът объркано го зяпна.

— Какво всъщност мога да кажа за Брайън. — продължи в същия дух дорсаецът. — Интересувах се само думите, което не е чак толкова лошо за войника, но за офицера е отвратително. Ако преди Фрисландската кампания го бях разбрал, то щях да го сменя от командирския пост. Заради него загубихме тридесет и двама души.

— Гледай ти какво било — Кенебък се загледа остро в очите на Ян. — Значи ти обвиняваш себе си в това?

— Не — и Ян не добави повече към това отрицание, но дори наблюдаващия сцената по телевизора Тайбърн го разбра.

— Тогава защо продължаваш да мътиш водата? Защо въобще дойде тук? — Кенебък не разбираше нищо и започваше да се сърди.

— От чувството за дълг.

Кенебък замря. А Ян протегна ръка към джоба си, където можеше да има и оръжие. Направи го преднамерено бавно с желание да не изплаши предварително Джеймс. Когато я извади, в нея имаше малък пакет.

— Това са личните вещи на Брайън.

Той постави пакета на масичката край Кенебък. Той веднага се загледа в него. Кръвта му се дръпна от лицето и то стана по бяло от белите му коси. Предпазливо се протегна да вземе пакета, сякаш се страхуваше, че може да избухне. А после бързо го хвана и вдигна въпросително очи към дорсаеца:

— Тук ли е това? — той подсили думата „това“.

— Това са личните вещи на Брайън — повтори Ян.

— Така... благодаря — с труд изрече милионерът. Забелязваше се ясно, как се опитва да се държи, но гласът му не се подчиняваше. — Това ли е всичко?

— Да — потвърди дорсаецът.

Те се гледаха един друг в очите.

— Довиждане — Ян се обърна кръгом и излезе.

Горилите от хола бяха изчезнали и той спокойно отиде при асансьора.

* * *

Тайбърн го изпревари със служебния асансьор, който се движеше без спирания и го посрещна пред стаята му. Ян не се учуди никак и отиде направо при масичката, където имаше бутилка дорсайско уиски, донесена докато отсъствуваше. Той си напълни една чаша.

— Слава богу, свърши прекрасно — Тайбърн беше доволен. — Срещнахте се, поприказвахте си и двамата останахте живи. Кога

смятате да отлетите?

— Нищо грешите, ние има още доста да разговаряме с него. е пийнете ли?

— По време на служба не е разрешено — Тайбърн отново се разстрои.

— Ще ми се наложи да поостана още известно време — продължи спокойно дорсаецът. Наля уиски във втората чаша и я поднесе на полицая. А той, въпреки желанието си, се подчини и сръбна от питието. Дорсаецът се приближи до големия, заемащ цялата стена прозорец.

Навън се стъмняваше. Долу, в подножието на небостъргача, блестяха светлините на града. По стъклото пробягваха тежки и студени дъждовни капки.

— Защо не се откажеш — Тайбърн отново се захвана да го придумва. — Как не разбираш, че това може да свърши зле. Да останеш тук, значи да си търсиш смъртта. Повтарям ти още веднъж, тук, в джунглите на Манхатън, ти си безпомощния, а не Кенебък. А той може би вече е решил, какво да направи с теб.

— Не — отвърна Ян и се отдалечи от прозореца. — Той няма да вземе никакво решение, преди да е напълно сигурен.

— Преди да е сигурен в какво? — Тайбърн започна да се ядосва наистина. — Слушай, командире, ние тук не си играем. Още не бяхме успели да получим сведения, че идваш тук, когато Кенебък се обърна към нас с молба за закрила. Не ме питай само, откъде е разбрал — не го зная! Разбери най-после, тук той е достатъчно могъщ. И работата не е в парите. От него може да се очаква всичко... ние... Макар да се обърна за помощ, струва ми се, че ще се радва, ако се провалим. Вие забелязахте ли типове в хола?

— Да — невъзмутимо произнесе Ян.

— Това е прекрасно. Най-малкото разбирате, че не ви предупреждавам напразно. И може би ще ми повярвате, че аз се грижа преди всичко за вас. Мога да добавя, че полицията отдавна е известена за желанието на Кенебък да се избави от мрат си. И то още когато Брайън е бил на десет години. Но честна дума, Брайън също не е цвете за мирисане!

— Да, знам и това — каза Ян и седна в креслото.

— Колко е хубаво, че знаете. А историята на това семейство знаете ли? Дядото Кенебък е бил своево рода също знаменитост. Имал е отношение към всяко голямо престъпление по източното крайбрежие. Бил е от стар и влиятелен гангстерски род този старец. А бащата е прал мръсни пари и е успял всичко да вложи в легален бизнес. Така наследниците, Джеймс и Брайън, са получили капитала си чистичък. Подобни законопослушници и за неправилно паркиране не ти идва мисъл да ги глобиш. По онова време Джеймс е бил на двадесет, а Брайън на десет години. И след смъртта на баща им нищо не е напомняло за съмнителното минало. Макар връзки с клана сигурно са останали.

Ян посръбваше от време на време уиски и слушаше разказа с видим интерес.

— Започваш ли да загриваш? — настойчиво повтори Тайбърн. — Така и според закона няма за какво да придиряме на Кенебък. Но плода не пада далеч от дървото. Родил се е в бандитско семейство и мисли като бандит. Те по рождение мразят да делят, дори с родния си брат. Да убие Байън не можеше, но се постара да го сломи и направи живота му толкова весел, че момчето избяга от къщи. А сега дори е загивал.

Ян кимна в знак на съгласие.

— Мисля, че ще се съгласите — продължи Тайбърн, — с мнението ми, че Кенебък печели. Постигна своето. Байън избяга от къщи и се записа войник. А с вас той въобще не иска да се свързва. Да, командире, независимо от милионите си и кавгаджийския си характер, той е разумен и силен човек. Добре схваща, че борбата с вас означава да се откаже от всичко, което цени хубави жени, добро пиене и въобще забавленията. И защо му е? Брайън напусна играта. По собствената си глупост попада в обкръжение и загива. А това е било нужно на Джеймс. И никой не може да измени положението. Зад Кенебък се намират закона, парите, връзките и влиянието. А срещу него сте само вие — самотен боец. И разчитате ли наистина да победите?

— Аз изпълнявам дълга си — отвърна Ян, пи още една глътка уиски и замислено завъртя чашата в ръката си.

— Ти си офицер и трябва добре да разбираш положението. — възкликна Тайбърн. — Толкова ли е важен този дълг?

Дорсаецът му хвърли бърз поглед и отново се захвана с чашата си.

— Най-важното е дълга на командира пред войниците му — той приказваше бавно, като нещо отдавна и дълбоко обмислено. — Войникът напълно зависи от офицера и има правото на пълни грижи за себе си. Командирите, които забравят това, ги съдят и това служи за урок на останалите. Това е справедливо и такова положение на нещата създава взаимна отговорност, която ние наричаме дълг.

Тайбърн беше като зашеметен.

— И вие се каните да възстановите справедливостта в името на войниците, загинали по вина на Брайън? — Тайбърн едва сега започна да разбира, какво водеше дорсаеца. — Затова ли сте дошли тук?

— Да — кимна Ян и поздрави по войнишки с чашата си.

— Но Кенебък е цивилен и не е подчинен на вашите закони.

В този миг се раздаде звънеца на видеотелефона. Ян остави настрана празната чаша и включи за разговор. Широките му рамене напълно преграждаха екрана, но Тайбърн чуваше спокойно звуците. Обаждаше се Кенебък.

— Привет Грайм!

— Слушам ви — отвърна след известно мълчание Ян.

— Сега съм сам — гласът на Кенебък изглеждаше рязък и неестествен, — вечеринката свърши и аз поразгледах нещата на Брайън. — Той млъкна.

Тайбърн сякаш с кожата си почувствува някаква недоизказаност и нарастващо напрежение, което Ян не бързаше да разреши.

— И какво от това? — запита Ян след дълга пауза.

— Не взимай на сериозно първата ни среща — Кенебък почти се извиняваше и само резкия тон не съответствуваше никак на произнесените думи, — какво ще кажеш, ако опитаме отново? Качи се при мен и да поговорим за Брайън сериозно.

— Идвам — Ян кимна и изключи видеотелефона.

— Стой! — Тайбърн скочи на крака. — Вие не трябва да се срещате с него!

— И защо? — намигна с насмешка Ян. — Сам бяхте свидетел, като ме покани.

Тайбърн веднага утихна.

— Така е. покани ви. не помислихте ли, защо му е нужно?

— Да поговорим за Брайън. Разгледал му е вещите, сам е и няма друга работа.

— Но в това пакетче няма нищо интересно! От митницата ни изпратиха списъка с вещите: часовник, тефтерче, паспорт... Обикновени вещи на войник...

— Така е, нищо интересно — съгласи се Ян, — затова иска да ме изслуша.

— И какво вие можете да му кажете?

— Това, което иска да чуе.

Полицаят го изгледа с нескрито удивление.

— Джеймс винаги се е страхувал от брат си — търпеливо, като на дете, започна да обяснява дорсаецът. — Струвало у се, че той може да стане по-значителна личност от него. Затова се е опитал да го сломи, а когато не му се удаде, просто да го убие.

— Но Джеймс не е убивал брат си!

— Сигурен ли сте? — с насмешка каза Ян и се насочи към вратата.

Тайбърн седеше като ударен от гръм. Накрая се овладя, хукна към вратата и хвана дорсаеца за рамото.

— Чакайте — почти викаше той. — Вие не бива да се виждате с Кенебък на четири очи. Тези тримата бандити са охраната му. Сигурен съм, че е подготвил някаква клопка.

Дорсаецът внимателно, като гледаше да не обиди полицаия, се освободи от ръката му.

— Аз предполагам същото — каза той и излезе навън.

Тайбън замря на вратата и дълго гледаше след него. Едва когато дорсаецът изчезна от погледа му, той се събуди. Веднага изтича при служебния асансьор и щом се оказа в стаята си, включи наблюдаващата апаратура.

В хола нямаше никого. Ян се приближи до вратата на салона и понеже тя беше открената, той влезе без да чука. По масите стояха празни чаши и пълни пепелници. Кенебък го чакаше до прозореца и щом го видя, се изправи на крака.

Дорсаецът се приближи и спря на една крачка от него. Кенебък настойчиво се взираше в лицето на госта и очакваше той да започни, но така и не дочака, махна с ръка към креслото с покана да седне. Ян

непринудено се настани, а през това време домакинят се върна на мястото си.

— Ще пийнеш ли нещо? — предложи той и кимна към бутилката и чашата на масата. — Пакетът, който ми предаде, изглежда съдържа само личните вещи на брат ми?

— А какво друго може да има там? — дорсаецът сякаш се удиви.

Пръстите на Кенебък стиснаха чашата за крачето ѝ. Той изглеждаше удивен и дори възмутен. А после неочаквано се разсмя високо и напълно искрено, като разкъса появилото се напрежение.

— Ти не ме разбрах, командире — въздъхна той, — тук питам аз, а ти трябва да ми отговаряш. И така, защо си дошъл при мене?

— Да изпълня дълга си — отвърна Ян.

— Дълг ли? — удиви се Кенебък. — На кого е нужен този дълг? — изглеждаше така, сякаш ще се залее със смях, но нещо го удържа и той притихна. — Нима ти дължиш нещо на Брайън? Та ти не си бил дори свързан с него.

— Както и да се отнасям към него, аз не забравям, че той е бил мой офицер.

— Толкова ли е важно това, да е един от твоите офицери? Преди всичко той е мой брат!

— Не — все така спокойно възрази Ян, — когато става дума за справедливост, роднинството остава настрана.

— Че каква справедливост? — Кенебък не удържа този път смяха си. — Ти си дошъл да искаш справедливост за Брайън ли?

— И за загиналите войници...

— Тридесет и двама войника — разсмя се отново Кенебък. — Тридесет и двама мъртъвци. Но аз не съм познавал тези хора, нито съм бил там. Така че с нищо не съм виновен за смъртта им, бог ми е свидетел. Подвел ги е Брайън и той си го е заплатил. Ясно е, че с отряда си е могъл да завладее щаба на противника. И веднага да получи цялата слава и почести — Кенебък отново се изсмя. — И ако това не му се е удало, то по дяволите къде съм аз в тази работа, а?

— За това, че Брайън се е старал заради тебе — каза Ян. — Тръгнал е да ти докаже, че е отчаян и смел момък.

— Аз не съм виновен, че той така и не стана възрастен — Кенебък си поигра с чашата и изведнъж метна цялото ѝ съдържание в гърлото си. Сетне отново се ухили. — Той не дорасна до мен —

продължи Кенебък да върти чашата си. — Аз просто не исках да призная, че е направен от друго тесто — и погледна Ян с напълно празните си очи. — Запомни го добре, аз съм напълно друг!

Но дорсаецът не се канеше да му отговаря. Кенебък се вгледа в него и започна да се променя в лице.

— Не ми ли вярваш? — произнесе той настойчиво. — По-добре кажи веднага, но аз наистина не приличам на Брайън. Та аз рискувах да се срещна насаме с теб.

— Виж ти, наистина ли?

За първи път, откакто ги наблюдаваше Тайбърн долови в гласа на дорсаеца напълно човешко задоволство.

— Ние тук сме само двамата — Джеймс за пореден път се разсмя, но сега ясно се долавяше самохвалството. — Разбира се, зад стената се намира охраната ми. В наши дни си струва да си предвидлив. Е, и още една изненада има...

Той свирна и в краката му се метна нещо, което на пръв поглед изглеждаше куче. Черното метално тяло бързо се плъзгаше на въздушна възглавница. Ян го разгледа с интерес. На пода стоеше стоманена кутия с две гъвкави пипала.

— Автомет — кимна с удивление дорсаецът.

— Точно така — потвърди Кенебък, — настроен е на мен. Нещо като втора отбранителна линия. Дори и да се справиш с охраната ми, да ме настигнеш, автомета ще успее да ме спаси. Така че не те каня на погребението си. С мен няма да се разправиш. По-добре се предай веднага. — Той се разсмя високо и блъсна настрана автомета. — Върни се на мястото си!

Машината веднага се скри под креслото.

— Убеди ли се — обясни Кенебък, — че добре съм се подготвил. И мисля, че е напълно в реда на нещата. Ти си професионалист, следователно си по-силен и опитен от мен. Значи, да успея да те победя, трябва да привлека странична сила, с която ти няма да успееш да се справиш. Аз успях да я намеря. Сега в това положение ти нищо няма да ме надвиеш. Разбра ли? Край. Вън си от играта.

Най-после Кенебък остави на мира чашата си.

— Аз не съм Брайън. Доказах, че мога да се справя с теб.

Грейм мълчеше. А Тайбърн направо се бе залепил за екрана.

— А ще искаш ли? — изведнъж се усмихна Ян.

Кенебък направо опули очи. Кръвта му нахлу в главата и лицето му се зачерви.

— Ти какво, издевателствуващ ли над мен? Ха, искам ли да опитам?

Джеймс скочи на крака и без да може да се сдържа, забяга насамнатам из помещението. Тайбърн нито за миг не се съмняваше, че се разиграва предварително подготвен сценарий. Често бе виждал това: възмущение, развихряне на емоциите и... адвокатите пледират за „в състояние на афект“.

Докато Грейм най-вероятно и не подозираше това.

— Този войник дали е въоръжен? — запита Тайбърн техника на подслушвателната апаратура.

— Не му е необходимо. А Кенебък има оръжие — техникът тикна показалеца си под мишницата на наблюдавания. — Тук е пистолета му.

Тайбърн силно стисна и без това схванатите си пръсти и удари с юмрук по масата:

— Само това ни трябваше!

А в салона Кенебък все още викаше. Дойде време и се обърна демонстративно с гръб към дорсаеца:

— Хайде де, давай, опитай съдбата си. Вратата е заключена и тук няма никой. Какво, не вярваш ли?

Той се хвърли към прозореца и изключи силовото поле. Смесицата дъжд и сняг нахлу в стаята. Кенебък отново се обърна към Ян.

Дорсаецът стоеше неподвижен и не помръдваше. Концертният номер не мина. Трябваше да се променя тактиката.

— Защо не пробваш, а? — не скриваше ехидството си Кенебък. — Май вече не ти се иска? А може би ти просто се страхуваш?

— Ние не завършихме разговора си за Брайън.

— Е, да, за Брайън. — Кенебък не отстъпваше по спокойствие на дорсаеца. — Не беше глупак, искаше да стане като мен. Направо излизаше от кожата си, но нищо не ставаше. — Милионерът се вгледа в Ян. — Така че и тази операция се провали. Той беше едно нищожество и от него нищо не можеше да излезе. Типичен неудачник.

— Но и добре са му помогнали за това!

Кенебък се завъртя в креслото.

— Не те разбирам, ама наистина! В какво да са му помогнали?

— Изключително с помощта на любимия му брат — гласът на Грейм изплющя като камшик. — Ти си се постарал да направиш от него второто си аз, и така лесно да предвиждаш постъпките му. Готвил си се за голяма игра, а си притежавал и добър тим. Докато Брайън винаги е бил сам и всички удари са се стоварвали върху него. Как да не спечелиш?

Кенебък с труд оправи дишането си.

— Какви са тези глупости — викна той и едва тук забеляза, колко дрезгав е станал гласът му.

— Ти си се опитвал да го докараш до самоубийство — продължи в същия тон Грейм, — но Брайън не беше способен да го направи. Той добре знаеше, че също има права. Но повече му се искаше да получи твоето признание. Отдавна те беше разбрал, що за човек си, и какви цели преследваш, но от детинството му е останало желанието да заслужи похвала именно от теб. Всичко му е било ясно и въпреки това е мечтаел да ти докаже, че не е по-лош от теб. И до самата си гибел играеше по твоите правила.

— Е, и какво от това? — избоботи Кенебък. — Карай и доказвай всичко до край.

— Тогава той решил да се махне от Земята и да стане наемник. Не заради патриотизма, както го правят заселниците на Нютон, не заради войната, както са родени дорсайците и не заради приключенията, към каквито се стремят рудотърсачите от Куба. А само да ти докаже, че ти си сгрешил относно него. Той избрал такава сфера на дейност, в която ти нямаш никаква власт. Постоянно ти е писал за всичко и в дъното на душата си се е надявал, че някога ще го посрещнеш като роден брат.

Кенебък седеше мълчаливо в креслото си, очите му горяха и дишаше тежко.

— Но това не влизаше в твоите планове — търпеливо продължаваше Грейм. — Ти не забелязваше писмата му и не отговаряше. Навярно си чакал, че от самотата ще психяса и от нещо ще пропадне. Но нещата ставаха иначе. Забелязаха го и той започна да се издига по служебната стълбица. И ето го офицер, командир на отряд. Това те е разтревожило. Ако продължи така, Брайън ще заеме видно

положение и ще продължи да се усъвършенствува. Това си решил да не допускаш.

Кенебък седеше мълчаливо, като потопен в транс.

Ян завърши обвиненията си:

— И тогава си сметнал, че е време да действуваш. За рождения си ден, точно преди онази нещастна нощ, той е получил от тебе поздравителна картичка, първа вест от брат си. Ето, наслаждавай й се!

Дорсаецът извади от джоба си сгънатата картичка. Изглежда отначало раздражено са я смачкали, а после са се опитали да изгладят с гореща ютия. Ян я разгъна и пхна рисунката с текста едва ли не под носа на Кенебък. Той я погледна и отпусна поглед. Там беше нарисован небрежно заек с карабина на гърба и търкаляща се каска в краката му.

Кенебък внимателно погледна дорсаеца. Устните му трепнаха, но вместо усмивка по лицето премина нервна гримаса.

— Това ли е всичко? — запита той.

— Не съвсем. Освен картичката... — дорсаецът се протегна към джоба си.

— Достатъчно! Стига! — завика Кенебък.

Той неочаквано скочи на крака, премести креслото между себе си и Ян и отстъпи към прозореца. В същия миг в ръката му се оказа пистолет и веднага стреля. Дорсаецът дори не помръдна. Само мускулите трепнаха, когато в тях се настани куршумът.

Обикновеният човек при раняване получава шок и губи съзнание. А дорсаецът сякаш оживя. Изправи се и тръгна към Кенебък. Той завика и започна да стреля безразборно, като отстъпваше назад.

— Умри! Изчезни! — виеше той, но дорсаецът се приближаваше като неизбежната съдба.

Два куршума го уцелиха, но той се разтърси като излязло куче от водата. Кенебък се опря с гръб към перваза на прозореца. Нямаше къде повече да отстъпва. Трескаво се заозърта, но не виждаше никъде изход. Патроните бяха свършили. Зави с неестествен глас, хвърли безполезния пистолет в главата на Ян, с неочаквана бързина се обърна и изскочи през прозореца. Писъците му бързо заглъхнаха на фона на бушуващия вятър. Щеше да прелети край тридесет етажа.

Ян се спря. Ръката му продължаваше да стиска това, което така силно изплаши Кенебък. Още миг се задържа прав и изведнъж тежко рухна на пода.

Когато Тайбърн и техника пробиха тавана и се спуснаха в помещението, те веднага видяха на килима изпадналите вещи от разтворените пръсти на Грейм: тубичка с жълта боя и четчица — символите на страхливостта.

* * *

Два дни по-късно Тайбърн и Ян се разделяха на същото място, където се бяха срещнали — до зданието на космодрума. Отново валеше ситен дъжд и от студа дорсаецът, който още не беше напълно оздравял, се присвиваше в шлифера си.

— Но трябва да си признаеш — Тайбърн продължаваше отдавнашния им разговор, — че победи само благодарение на щастливата случайност. Ти практически нямаше никакви шансове да се справиш с Кенебък и да останеш жив.

— Не съм съгласен! — засмя се Грейм. — Тук нямаше нито щастие, нито късмет. Всичко мина, както беше замислено.

В болницата той беше отслабнал силно и в него, незасенчвана от телесната мощ, ясно се виждаше жизнената сила, която отличава дорсайците от другите хора.

Тайбърн с недоверие и удивление погледна Грейм.

— Трудно е да повярвам! Прекалено сложният замисъл може да се разсипе от всяко побутване. Кенебък можеше да не изпрати навън охраната, ти можеше да не вземеш тази картичка, той можеше вместо себе си да подстави професионален убиец...

Но той неочаквано замълча, сякаш го осени някакво ново и важно съображение.

— Аха, това означава, че когато си готвил тази примка с картичката, предварително си знаел, че ще останеш с него очи в очи. Откъде си бил толкова сигурен?

— На Кенебък не му трябваха свидетели. Трябваше му Двубой. Изглежда това е неговия начин на самоутвърждаване. А за мен подобно нещо е всекидневна работа. А вие въобще забравихте за това. И ти, и Кенебък сте били сигурни, че във вашите условия съм напълно безпомощен. Ето как се възползувах от увереността ви.

— Но той ви покани сам. Наложил ви играта и ти я прие.

— Естествено. Той трябва да е сигурен, че ще бъде хазяин на положението — намира се в собствения си дом, защитен е и може по всяко време да ме премахне.

— Но това наистина е така — настояваше Тайбърн. — Той беше хазяинът на положението.

— Само ти се струваше така. Той много неща не знаеше и в много се съмняваше. И да си ги изясни искаше от мен. Но най-много го безпокоеше картичката. Искаше точно да знае, дали е в мен. Затова и предприе този опит за обиск в хола, но хората му се уплашиха.

— Зная, видях го — изръмжа Тайбърн.

— И още искаше да знае, разбрал ли съм неговата роля в тази история. Зная ли, че само заради тази провокация Брайън пренебрегна заповедите и поведе хората си в рискована операция. Мислеше, че ще намери картичката в пакета с личните вещи на брат си, но остана излъган. Тогава реши да направи нещата така, че да намери начин да измъкне картичката от мен и да ме накара да му разкажа, всичко, което ми е известно. За него това е било важно, защото той сам е подтикнал Брайън да предприеме подобна глупост. Това че Брайън са го осъдили и разстреляли, нямало особено значение. В техният свят не приемат сериозно нито закона, нито морала, нито съда. Но аз можех да кажа и да докажа, че Брайън е бил по-силен и смел от по-възрастния си брат, а това той в никакъв случай не можеше да допусне. Затова и прие да ме изслуша насаме без свидетели и да ме премахне със собствените си ръце.

— И това почти му се удаде — завърши Тайбърн. — Още малко и...

— Но там беше автомета — спокойно продължи да обяснява Ян. — Аз не се съмнявах, че човек като Кенебък ще се застрахова за всички възможни варианти.

Над космодрума прозвуча сигнала за качване. Дорсаецът взе куфарчето си.

— Довиждане, лейтенанте — каза той и подаде ръка на Тайбърн.

— Довиждане, командире. И въпреки всичко, не ми се вярва. Значи, ти напълно съзнателно си влязъл в капана? И си бил сигурен в изхода на двубоя?

Ян бе тръгнал към звездолета, който стоеше далече от тях на пистата. Изведнъж Тайбърн се откъсна от мястото си и с два скока

догони дорсаеца, като го хвана за рамото. Той рязко се обърна.

— Почакай! — викна Тайбърн. — Май започнах да разбирам. Ти предварително си знаел, че ще стреля по тебе и може да те убие. Но в името на загиналите войници си приел възможността. Нали е така? Сигурен съм! Но не мога да разбера, как човек може да се реши на това? Подобна издръжливост не е по силите на никого, дори и да е професионален войник.

Дорсаецът замислено изгледа полицая.

— Казано честно, аз не съм просто войник, както вие тук го разбирате. За вас това е професия и нищо повече. Така мислеше и Кенебък. Тази грешка го погуби. Той е мислил, че в непривичната обстановка, където няма да мога да приложа обучението си, аз ще бъда безпомощен. Но е забравил, че аз съм дорсаец и за мен войната не е професия, а самия живот, за който съм роден.

Тайбърн усети мека тръпка по тялото си.

— Но тогава, кой си ти все пак?! — възкликна той.

Ян го погледна в очите със спокойния си зареян поглед и отвърна тихо:

— Аз съм създаден за бой Войник от Дорсай.

После се обърна и бързо тръгна към кораба.

Тайбърн още дълго виждаше главата му, която плаваше над тълпата пътници.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.